

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 248. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346604541440/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

I Slutningen af Januar modtog han følgende Brev:

Kjære Karl!

Jeg troede, Du var kommen herover til Præstegaarden i Julen. Det var da ogsaa underligt, at Du ikke kom, synes jeg. Men nu maa jeg saa skrive. Du synes maaske, at det er underligt, jeg skriver. Det er, fordi jeg nu har faaet Lov til at komme til Kjøbenhavn og læse til Lærerinde hos Frøken Zahle. Det har jeg mest Lyst til. Og Fader troer heller ikke, at jeg kan blive ødelagt deraf. Men saa vilde jeg spørge, om jeg kunde bo i det Pensionat, hvor Du har skrevet til Din Fader at Du boer, og som Du jo er godt fornøjet med. Og saa tillige for ikke at være mellem helt fremmede. Det er sletikke sagt, at vi er saa uenige, som Du troer, for jeg er ikke saadan, som jeg altid har været. Men det ved jeg naturligvis ikke. Hvis Du helst ikke vil bo i Hus med nogen af Dine Bekjendtere, saa maa Du endelige sige det. For jeg kan godt forstaa, at man gjerne vil være imellem bare Fremmede.

Venlig Hilsen fra

Venerable Præstegaard
(det er et forfærdeligt Navn,
de har givet den) 23. Januar.

Din Kusine
Ellen Nordbye.

Karl var saa vant til at betragte Ellen som *seen af de Smaa*, saa det var ham en helt karies Fornemmelse, den, at hun nu ogsaa skulde til at gjælde for et Menneske. – «Du synes maaske, at det er underligt, jeg skriver.» – Jo! – Han kom til at tænke paa Ida Vindings Naturhistorie efter Lütken: disseher Goplepolyper, der skjød Knopper, – og saa havde Lærerrinden en Dag forsnakket sig og sagt, at der ved Knop-skydning dannede sig en hel Stabel af unge, selvstændige Madusser (*i Stedet for Meduser*). Ellen forekom ham saadan en lille Madusse, der vilde ud at sejle paa egen Haand. Han syntes nu hellerikke, det var morsomt at bo i Hus ligefrem med en Reporter hjemmefra.

Han svarede – efter at have forhørt sig hos Fru Dalsgaard – med den Meddelelse, at hun godt kunde komme til at bo i Pensionatet, hvad der naturligvis vilde være ham en Glæde.

Da han en Uges Tid derefter kom ind, lidt før The, i Dagligstuen, sad Ellen derinde og blev konverseret af Fru Dalsgaard. De unge Herrer stod eller sad henne ved Væggene under tydelig Indflydelse

af, at der var en ung, fremmed Dame i Stuen. De ytrede sig kun lidet, og da med kunstigt, tildels kejret, anbragte Bemærkninger.

Karl forundredes selv ved at føle sig lidt famiende i Valget af Ord overfor Ellen, passende for Situationen, og syntes samtidig, det var saa latterligt, at det Barn kunde frembringe Situation overhovedet!

Hun saae saa ny ud. Hun havde en mørkeblaa, ulden Kjole; men Hud og Haar var ganske lyst og næsten skinnende; – Haaret var strøget op baade fra Pande og Tindinger og slog en blank Bukkei derover. Øjnene var saa klare og saa rene baade i det Blaa og i det Hvide, som om de aldrig havde været brugt før.

«Du er ikke vokset meget siden sidste Sommer,» sagde han, da de havde smakket lidt.

«Jamen, Karl, jeg er da ogsaa atten Aar.»

Det var ham ufatteligt. Men det var nemt at mærke paa Kammeraterne. –

Det blev en helt højtidelig Handling at gaa til Bords i Aften. Thi hvor skulde den fremmede sidde? Nu blev man nemlig ulige Tal. – I den sidste Tid havde de otte Kuverter været saaledes anbragte: for den ene Bordende Fru Dalsgaard, ligeover for hende den jydskke Filosof. Til højre for hende: Knausestad, Hellum, Karl, tilvenstre: Kunstneren (Frydensberg), Frøken Andersen og Esby. – Forlovelsen var nemlig gaaet i Strykker i December, og Hr. Aggerholm var straks rejst fra Pensionatet.

«Nu er det nok bedst, at de to unge Damer sidder sammen; Frøken Nordbye maa vist sidde mellem Frøken Andersen og Hr. Esby,» sagde Fru Dalsgaard; «saa bliver der jo rigtignok fire paa den Side; men Damerne er jo ikke saa forfærdelig store, og det kan jo nu ikke blive anderledes med *dette* Bord.»

Frøken Andersen tog undseligt indsmigrende Ellen om Livet, lo og hviskede, at det var saa morsomt, de nu var bleven to unge Piger.

Da man var ved at sætte sig, sagde Hr. Esby, idet han skjød Øjenbrynene højt til Vejrs og skulede til sin Nabo til venstre: «Ja, jeg kan jo sagtens være glad; men hvad troer man, han dér siger?» – Han satte en udstrakt Pegefinger paa den jydskke Filosof's Skulder.

Denne saae forbitret til ham og blev ildrød i Hovedet. – Der var allerede udvekslet flere Repliker ved Bordet efter dette, da Filosofen opkastede det Spørgsmaal: «Hvad skal man kalde en Mand, der kom-